

Els actes, que van resultar molt concorreguts, van ser molt ben acceptats i valorats pels assistents i, per cloure la trobada, Manelic de Pera, un dels millors acordionistes de la zona, va fer un concert. En resum, va ser una festa musical molt ben acollida.

El dissabte sant es va fer a la plaça major d'Olot el ball del *Xai Be*, per part de l'Esbart d'Olot. Es tracta d'una dansa tradicional olotina, que els etnòlegs situen entre les més antigues de Catalunya, recuperada des de l'any 2007 per aquest esbart, que n'ha dissenyat una nova coreografia respectant la música original, interpretada pels Ministrers de l'Escola de Música local. Hem de conèixer i reivindicar els nostres trets identitaris, que generalment resulten molt ben acollits pel públic.

Pedra seca | A les Preses es va fer una trobada d'estudi que cobreix l'àmbit dels Països Catalans per a la recuperació de la pedra seca. Recordem que en aquesta població hi ha el parc de Pedra Tosca, on es troben construccions i molts panys de murs de pedra en sec, en un espai que resulta molt atractiu per insòlit, i que convida a fer-hi un recorregut. Es varen fer actes acadèmics amb moltes ponències, des de la història de l'arquitectura d'aquest tipus de construccions a la comarca a d'altres de l'àmbit dels Països Catalans; sobre el vocabulari específic, els components estructurals i restauració dels existents; i sobre el futur de la pedra en

sec o la proposta de denominació de la pedra seca com a patrimoni cultural de la UNESCO. Va ser una trobada que va aplegar molts interessats en aquesta forma de construir del país.

EL GIRONÈS *dani vivern*

El Celler de Can Roca, un restaurant de somni | Qui ens ho havia de dir, que a Girona tindríem tant pes en la gastronomia internacional? Bé, ho han dit els anglesos, que precisament sempre han estat sota sospita quant als seus gustos i consecucions culinàries. Bromes a part, el cas és que la prestigiosa revista britànica *Restaurant*, que és un dels grans referents en l'art dels fogons, ha proclamat que El Celler de Can Roca, a Taialà, és, en aquests moments, el millor restaurant del món. Als 27 anys de la seva fundació, El Celler ha assolit no solament tres estrelles Michelin sinó també aquest reconeixement que el converteix, com en el seu dia El Bulli, en la nova meca dels gourmets i en motiu d'orgull per als gironins. Un espectacle / *performance* molt sincrètic, denominat «El Somni», que barreja òpera, cuina, cinema, grafisme i altres tècniques d'expressió, va ser presentat amb motiu d'aquesta distinció, i constitueix l'eix vertebrador d'una exposició, d'una pel·lícula i d'un

llibre a l'entorn del món de la cuina i de les múltiples projeccions que en sorgeixen cap a d'altres aspectes de la vida. Felicitacions, doncs, als tres germans Roca per la seva perseverança, imaginació i feina ben feta.

De Montilivi al cel? | Quan aquest número de la *Revista de Girona* sigui al quiosc, els lectors ja sabrem si el Girona FC ha arribat al final de la Lliga amb el resultat tan esperat per tothom: el somiat ascens a Primera. Seria la primera vegada que un equip gironí arribaria a aquest nivell, per bé que la UE Figueres va estar a punt d'aconseguir-ho la temporada 1991-1992. De moment, però, ja toca deixar constància del fet que el Girona es va situar de bones a primeres en zona de play-off, per bé que, en el moment d'escriure aquestes línies, encara ha de superar dues eliminatòries per assolir l'objectiu. La cosa no és fàcil, i l'equip suporta molta tensió, però tot i així mantenen l'esperança de poder-ne parlar molt més extensament i amb l'alegria que suposaria l'ascens.

I per no deixar amb mal gust de boca al lector després d'aquestes bones notícies, aquesta vegada no parlarem —com solem fer— d'algunes mancances o desídies urbanes, que n'hi ha. Siguem positius i diguem que es van acabant obres i projectes, encara que sigui a poc a poc i malgrat la crisi. Com a mínim, s'hi posa termini. L'entrada oest de l'autopista A-7 ja és un fet; el

>> Antiga barraca de pedra seca que hi havia a Gualta, camí de la font Pasquala.



pont sobre el Ter entre l'Hospital Josep Trueta i el Pont Major sembla que s'acabarà a final d'any; les obres del Pallol es van concretant, i finalment sembla que es definirà quin projecte es portarà a terme allà on hi havia el cinema Modern, de grat record.

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Braços enlaire | L'Alcover-Moll ni l'esmenta; en el Coromines hi surt com a paraula derivada, sense cap aclariment; per al DIEC i el Fabra no existeix. No ens ha d'estranyar, doncs, que els banyolins l'hagin agafada com a fet diferencial, com a símbol de singularitat de la parla plaestanyina (per emprar un terme que s'escampa com heura borda per les pàgines d'Internet i blogs diversos) davant la norma reguladora barcelonina. Em refereixo a la paraula «esperxat» (el corrector automàtic de l'ordinador també me la considera errònia!). Quan els nens pladestanyencs juguen a pilota, si xuten fort se'ls hi sol esperxar a dalt d'un arbre o al terrat del veí. Podria ser que el terme vingués del fet d'usar una perxa per sacsejar les oliveres o els noguers i ferne caure els fruits; més probablement,

té a veure amb la perxa que hi havia a moltes cases de la comarca, suspesa arran de sostre d'uns ganxos amb forma de cua de porc, i que servien per penjar-hi els forcs d'all. Aquesta giragonsa lexicogràfica ve a tomb perquè «Els Esperxats de l'Estany» és el nom que rep la primera colla castellera de la comarca. No estan penjats en forma horitzontal, ni perduts en el brancatge de cap arbre, però el nom transmet el desig de tirar amunt que defineix el món dels castells. Tenen la seu a Porqueres i l'origen en dos estudiants que participen en colles castelleres universitàries. Gràcies a un sistema de micro-mecenatge, han recollit els diners que necessitaven. Es llegia a la pàgina on es podien fer aportacions: «Després de poc més d'un any de començar a enfeixar els nostres primers castellers, de tancar les primeres pinyes i d'alçar les mans per tocar el cel ha arribat l'hora de canviar les nostres camises blanques per les camises esperxades, ha arribat l'hora del bateig!!». En el bateig els han acompanyat Els Marrecs de Salt i la Colla Castellera de Figueres.

Tocant de peus a terra | El projecte «Fem un hort!» ha rebut la menció especial del jurat del premi Candi Villafrane de l'Ajuntament de Lleida, per a la promoció de la igualtat d'oportunitats i la no discriminació. L'any 2010, l'Escola Bressol municipal La Balca va encarregar al COIET (Centre Ocupacional i Especial de Treball) l'adequació d'un

espai del pati per ubicar-hi un hort. Des del 2011, els joves del COIET i els nens de P2 treballen a l'hort del pati, compren planter al mercat, construeixen petits hivernacles... Més enllà de l'hort, es produeix una interessant socialització d'uns i altres. «D'una banda, els petits estableixen amb els seus mestres una relació sense els prejudicis que segurament els adults sí que tindriem, i, de l'altra, els usuaris del COIET s'entreguen entusiastes a transmetre els seus coneixements. S'ha establert una relació de familiaritat i d'emocions molt fortes. Les persones amb discapacitat estan acostumades a rebre suport d'altra gent, mentre que aquí són ells els que donen les indicacions. Aquest canvi de rol fa que millori la seva autoestima». Aquesta és la valoració que en fan els responsables del COIET. En èpoques de retallades a les dependències (i a les independències), aquest fer pinya és un exemple de com, tocant de peus a terra, ens podem esperxar fins a les estrelles.

LA SELVA

joan domènech

Estadístiques de Lloret | Les dades sobre la utilització del MOLL (Museu Obert de Lloret), integrat pels jardins de Santa Clotilde, el Museu del Mar,

>> «Els Esperxats de l'Estany» és la primera colla castellera del Pla de l'Estany.

ELS ESPERXATS DE L'ESTANY

